

یکشنبه ۴ مرداد ۱۴۰۵ شماره ۹۰۸۳

irannewsppaper

irannewsppaper

گفت‌وگو

عباس صوفی، نایب رئیس فراکسیون ورزش مجلس شورای اسلامی در گفت‌وگو با «ایران»:

پول خرج می‌کنیم اما سرمایه‌گذاری بلد نیستیم

گروه ورزشی/ با نزدیک شدن به آغاز فصل جدید لیگ برتر فوتبال ایران، بار دیگر بحث‌ها درباره نحوه برگزاری این رقابت‌ها و چالش‌های پیش‌روی آن داغ شده‌است؛ برای بررسی ابعاد مدیریتی فوتبال باشگاه‌های ایران و واکاوی چالش‌های موجود، با عباس صوفی، عضو فراکسیون ورزش مجلس شورای اسلامی، گفت‌وگویی انجام داده‌ایم که می‌خوانید.

این نماینده مجلس در ادامه بر ضرورت تداوم برگزاری مسابقات، حتی در شرایط دشوار تأکید کرد و توضیح داد: «اگرچه اسمال شرایط پیچیده‌تر شده و حتی ایپام‌هایی درباره ادامه یا توقف لیگ وجود دارد، اما زندگی در هر شرایطی جریان دارد. فوتبال نیز می‌رواند در چنین فضایی نقش مثبتی در ارتقای روحیه جامعه ایفا کند.» نایب‌رئیس فراکسیون ورزش مجلس شورای اسلامی با انتقاد از هزینه‌های غیرمنطقی باشگاه‌ها، به‌ویژه در جذب بازیکنان و مربیان خارجی گفت: «حضور خارجی‌ها در فوتبال ایران می‌تواند به ارتقای دانش فنی کمک کند، اما به شرطی که انتخاب‌ها با کیفیت و منطقی باشد. متأسفانه در برخی موارد، بازیکنانی با سطح پایین ارزش واقعی کمتر، با ارقام غیرواقعی وارد فوتبال می‌شوند و هزینه‌های سنگینی را به باشگاه‌ها تحمیل می‌کنند. متأسفانه ما پول خرج کردن را به‌خوبی آموخته‌ایم اما سرمایه‌گذاری استاندارد را هنوز بلد نیستیم.» نماینده مردم همدان در مجلس شورای اسلامی، ریشه بسیاری از مشکلات را در ضعف ساختارهای قراردادی دانست و ادامه داد: «باشگاه‌ها ما در تنظیم قراردادهای حرفه‌ای با چالش جدی مواجه‌اند. عدم استفاده از مشاوران حقوقی متخصص و ناشناخته بودن ملزم به استفاده از فوتبال ایران صادر شود. به‌ندرت شاهد بودیم می‌گویید: «باشگاه‌ها باید ملزم به استفاده از بازیکنان جوان و بومی شوند. توجه به استعدادهای محلی، علاوه بر تقویت زیرساخت‌های فوتبال، می‌تواند به عدالتی در حق بازیکنان همان منطقه جلوگیری می‌کند. این رویکرد، هم از نظر اجتماعی و هم از دیدگاه فنی قابل دفاع است.»

سوزه

از درآمدمحوری در اروپا

تا هزینه‌کردهای بی‌بوشنوه در فوتبال ایران

ولخرجی عامل خوشبختی نیست

گروه ورزشی/ با آغاز فصل جدید فوتبال در اروپا، بار دیگر بازار نقل‌وانتقالات به نقطه اوج خود رسیده است؛ عرصه‌ای پویا که در آن باشگاه‌ها بر پایه ظرفیت‌های اقتصادی واقعی، رقابت‌های کیفیتی فنی تیم‌های‌شان برنامه‌ریزی می‌کنند. آنچه در این فضا بیش از هر چیز به چشم می‌آید، نه صرفاً حجم بالای مبادلات، بلکه «منطق اقتصادی» حاکم بر این تحركات است؛ منطقی که هزینه را به‌طور مستقیم به درآمد گره می‌زند. در اروپا، باشگاه‌ها در چارچوب قواعد سخت‌گیرانه پایداری مالی فعالیت می‌کنند. محدودیت هزینه‌ها به حدود ۷۰ درصد درآمد، نه یک هزینه، بلکه یک الزام ساختاری است که رفتار اقتصادی باشگاه‌ها را شکل می‌دهد. نتیجه چنین رویکردی، شکل‌گیری بازاری است که در آن حتی بزرگ‌ترین باشگاه‌ها نیز ناگزیر به رعایت پایداری مالی هستند و هرگونه تخطی، با جریمه و محدودیت همراه می‌شود. در مقابل، لیگ ایران در شرایطی وارد فصل جدید می‌شود که نشانه‌های روشنی از فقدان چنین انضباطی در آن دیده می‌شود. اگرچه مشکلات مالی در سال‌های گذشته نیز وجود داشته، اما شرایط کنونی، متأثر از کاهش منابع و درآمدها و تبعات خسارت‌های ناشی از جنگ تحمیلی این چالش‌ها را تشدید کرده است. ولی مسأله اصلی نه صرفاً کمبود منابع، بلکه نحوه مدیریت و تخصیص آنهاست. در حالی که در اروپا هزینه‌کرد تابعی از درآمد واقعی و شفاف است، در فوتبال ایران همچنان شاهد الگوهای هستیتی که در آن هزینه‌ها لزوماً بر پایه منابع پدیدار تعریف نمی‌شوند. وابستگی به منابع عمومی و نبود سازوکارهای نظارتی مؤثر، باعث شده نوعی «گسست اقتصادی» در رفتار باشگاه‌ها شکل بگیرد؛ جایی که تعهدات مالی، فراتر از توان واقعی تعریف می‌شود. این تفاوت، شکافی گستران از اعداد و ارقام ایجاد کرده است. در اروپا، اقتصاد فوتبال مشابه یک نظام پاسخگو عمل می‌کند که در آن بقا و رشد، در گرو کارایی اقتصادی است. اما در ورزش ایران، نبود پیوند روشن میان درآمد و هزینه، باعث شده پایداری مالی به یک مفهوم حاشیه‌ای تبدیل شود.

هزینه‌های غیرضروری، پیش‌شرط عبور از چالش کنونی است.

در این میان، باید به نکته‌ای مهم و کمتر مورد توجه نیز اشاره کرد: تصمیمات بازدارنده و محدودکننده‌ای که در سال‌های اخیر توسط مدیران فوتبال اتخاذ شده، در عمل نتوانسته مانعی مؤثر در برابر کاستی‌های مدیریتی در باشگاه‌ها ایجاد کند. این وضعیت، نشان‌دهنده ضعف در نظارت، اجرا و نبود ضمانت‌های عملی برای کنترل هزینه‌هاست. در شرایطی که اقتصاد کشور به واسطه شرایط خاص و تبعات جنگ تحمیلی با محدودیت‌هایی مواجه است و تداوم این روند غیرقابل توجیه است.

از این رو، ضرورت دارد تصمیم‌گیری‌ها در فوتبال ایران بر مبنای عقلانیت اقتصادی و استانداردهای حرفه‌ای بازتعریف شود. به‌جای افزایش بی‌رویه هزینه‌های باشگاه‌داری، باید تمرکز بر اصلاح ساختار هزینه‌های جاری، صرفه‌جویی هدفمند و مدیریت قویق منابع قرار گیرد. حرکت به سمت شفافیت مالی، انضباط اقتصادی و حذف

توازن میان درآمد و هزینه، اصلی بنیادین و غیرقابل اغماض محسوب می‌شود.

از سوی دیگر، جذب بازیکنان خارجی با قراردادهای قابل توجه، بدون وجود نظام ارزیابی عملکرد و سنجش بازگشت سرمایه، به یکی از چالش‌های فوتبال ایران تبدیل شده است. همزمان، غفلت از آکادمی‌ها و ضعف در نظام بازیکن‌سازی، آینده فنی فوتبال کشور را با ابهام مواجه کرده است. نبود سرمایه‌گذاری هدفمند در رده‌های پایه، نه تنها مانع جوان‌سازی تیم‌ها می‌شود، بلکه وابستگی به بازار نقل‌وانتقالات هزینه‌زا را نیز تشدید می‌کند. مسأله کلیدی و همچنان حل‌نشده، نبود مدل درآمدزایی پایدار است. صورت‌های مالی باشگاه‌های ایرانی نشان می‌دهد به سوددهی واقعی نرسیده‌اند؛ ولی الگوی هزینه‌های غیرضروری ادامه دارد. این وضعیت، فاصله‌ای معنادار با استانداردهای حرفه‌ای فوتبال جهان- به‌ویژه در لیگ‌های معتبر اروپایی و حتی برخی لیگ‌های آسیایی- ایجاد کرده است؛ جایی که

محسن فخراسیون فوتبال جمهوری اسلامی ایران

اگر دقت لازم در قراردادها صورت نگیرد، ما نیز با حساسیت بیشتری این موضوع را پیگیری کرده و نتایج آن را به اطلاع مردم خواهیم رساند

ارتقای کیفیت منجر نشده است. شاید زمان آن رسیده که تمرکز بیشتری بر آکادمی‌ها و پرورش استعدادهای داخلی داشته باشیم. نمونه‌هایی مانند تیم ملی فوتبال کبپورد در رقابت‌های جهانی نشان می‌دهد که سرمایه‌گذاری هدفمند تأثیر محسوسی در کیفیت فوتبال داشته باشد. این پرسش مطرح است که چنین هزینه‌هایی چه دستاوردی در حوزه نشاط اجتماعی، توسعه ورزشی یا دیپلماسی ورزشی داشته است؟ در حالی که گاهی بازیکنان باکیفیت‌تری وجود دارند که به دلیل نداشتن ارتباطات، فرصت حضور در لیگ برتر را پیدا نمی‌کنند.

اگر تأکید می‌کند در صورت تداوم این روند، نظارت‌ها تشدید خواهد شد: «اگر دقت لازم در انعقاد قراردادها صورت نگیرد، ما نیز با حساسیت بیشتری این موضوع را پیگیری کرده و نتایج آن را به اطلاع مردم خواهیم رساند.» سخنگوی فراکسیون ورزشی به ناکارآمدی تزریق بی‌ضابطه منابع مالی در فوتبال اشاره کرده و بر لزوم توجه به پایه‌ها و استعدادهای داخلی تأکید می‌کند و می‌گوید: «برخلاف تصور رایج، افزایش هزینه‌ها الزاماً به

برخی نقل‌وانتقالات، حضور دلان باعث ایجاد شائبه‌هایی شده است. برای نمونه، بازیکنی با رقم ۸۰۰ هزار دلار به روسیه می‌رود، سپس به یک تیم شهروستانی می‌پیوندد و در نهایت با قراردادی میلیون دلاری راهی تهران می‌شود، بدون آنکه تأثیر محسوسی در کیفیت فوتبال داشته باشد. این پرسش مطرح است که چنین هزینه‌هایی چه دستاوردی در حوزه نشاط اجتماعی، توسعه ورزشی یا دیپلماسی ورزشی داشته است؟ در حالی که گاهی بازیکنان باکیفیت‌تری وجود دارند که به دلیل نداشتن ارتباطات، فرصت حضور در لیگ برتر را پیدا نمی‌کنند.

اگر تأکید می‌کند در صورت تداوم این روند، نظارت‌ها تشدید خواهد شد: «اگر دقت لازم در انعقاد قراردادها صورت نگیرد، ما نیز با حساسیت بیشتری این موضوع را پیگیری کرده و نتایج آن را به اطلاع مردم خواهیم رساند.» سخنگوی فراکسیون ورزشی به ناکارآمدی تزریق بی‌ضابطه منابع مالی در فوتبال اشاره کرده و بر لزوم توجه به پایه‌ها و استعدادهای داخلی تأکید می‌کند و می‌گوید: «برخلاف تصور رایج، افزایش هزینه‌ها الزاماً به

هوشنگ نصیرزاده، مدیرعامل پیشین فولاد خوزستان در گفت‌وگو با «ایران»:

مشکل بزرگ باشگاه‌ها نبود درآمد پایدار است

پریسا غفاری/ فوتبال ایران در سال‌های اخیر با مجموعه‌ای از چالش‌های ساختاری روبه‌رو بوده است؛ چالش‌هایی که از ناهماهنگی در مدیریت اقتصاد ورزش تا ضعف در نظام برگزاری لیگ و کاستی در فرآیند پرورش استعدادها جوان را دربرمی‌گیرد. این مسائل نه تنها کیفیت رقابت‌های داخلی را تحت‌تأثیر قرار داده، بلکه جایگاه بین‌المللی فوتبال کشور را نیز با آفتی نسبی مواجه کرده است. به همین بهانه، هوشنگ نصیرزاده، کارشناس فوتبال، درباره ابعاد مختلف این مشکلات و پیامدهای آنها گفت‌وگو کرده‌ایم که در ادامه می‌خوانید.

نصیرزاده با اشاره به نبود انسجام در ساختار مدیریتی فوتبال ایران، این مسأله را یکی از ریشه‌های اصلی نابسامانی‌های موجود می‌داند و می‌گوید: «زمانی که ساختار مدیریتی فاقد انسجام باشد و اتحادیه باشگاه‌ها عملاً به یک کانال در فضای مجازی تقلیل یابد، طبیعی است که مدیران باشگاه‌ها به جای تمرکز بر منافع جمعی، درگیر رقابت‌های مقطعی شوند و تصمیماتی اتخاذ کنند که تعهداتی برای مدیران آینده ایجاد نکند. چنین شرایطی به‌طور مستقیم بر وضعیت اقتصادی فوتبال کشور اثرگذار است و موجب تشدید بی‌ثباتی در این حوزه می‌شود.»

هوشنگ نصیرزاده با اشاره به چالش ۱۸ تیمی شدن فصل جدید توضیح می‌دهد: «افزایش تعداد تیم‌ها در لیگ، بیش از آنکه بر مبنای یک برنامه‌ریزی بلندمدت باشد، ناشی از شرایط خاص و توقف مقطعی لیگ در گذشته بوده است. این تصمیم ماهیتی موقتی دارد و با سقوط چهار تیم در پایان فصل، ساختار لیگ به حالت پیشین بازخواهد گشت. عدم پذیرش برخی تیم‌های صعودکننده تأثیر قابل‌توجهی در کاهش هزینه‌ها نداشته و نگاه به فوتبال باید یکپارچه و کلان باشد.»

نصیرزاده بر ضرورت تداوم برگزاری لیگ تأکید دارد و معتقد

اصولی اقتصادی بر این تصمیمات حاکم است یا خیر؟

از سوی دیگر، جذب بازیکنان خارجی با قراردادهای قابل توجه، بدون وجود نظام ارزیابی عملکرد و سنجش بازگشت سرمایه، به یکی از چالش‌های فوتبال ایران تبدیل شده است. همزمان، غفلت از آکادمی‌ها و ضعف در نظام بازیکن‌سازی، آینده فنی فوتبال کشور را با ابهام مواجه کرده است. نبود سرمایه‌گذاری هدفمند در رده‌های پایه، نه تنها مانع جوان‌سازی تیم‌ها می‌شود، بلکه وابستگی به بازار نقل‌وانتقالات هزینه‌زا را نیز تشدید می‌کند. مسأله کلیدی و همچنان حل‌نشده، نبود مدل درآمدزایی پایدار است. صورت‌های مالی باشگاه‌های ایرانی نشان می‌دهد به سوددهی واقعی نرسیده‌اند؛ ولی الگوی هزینه‌های غیرضروری ادامه دارد. این وضعیت، فاصله‌ای معنادار با استانداردهای حرفه‌ای فوتبال جهان- به‌ویژه در لیگ‌های معتبر اروپایی و حتی برخی لیگ‌های آسیایی- ایجاد کرده است؛ جایی که

معرض زیان انباشته و چالش‌های مزمن اقتصادی قرار خواهد داد.

یکی از تبعات منفی این وضعیت، رفتار هزینه‌گرایانه برخی مدیران باشگاه‌هاست؛ مدیرانی که برای مدیریت انتظارات هواداران و کاهش انتقادات، به انعقاد قراردادهای سنگین با بازیکنان و مربیان روی می‌آورند. این تصمیمات، هرچند ممکن است در کوتاه‌مدت رضایت نسبی در جامعه هواداری ایجاد کند، اما در بلندمدت به انباشت بدهی‌ها و تضعیف بنیان‌های مالی باشگاه‌ها منجر می‌شود. به بیان روشن‌تر، فوتبال باشگاهی ایران در مسیری گام برمی‌دارد که مقصد آن فرسایش مالی و افت توان رقابتی مالی و اقتصادی باشگاه‌ها است.

در این شرایط، برگزاری اردوهای برون‌مرزی هزینه‌به‌ویژه در کشورهایمانند ترکیه- نیز نیازمند بازنگری است. در حالی که برخی باشگاه‌ها به دلیل محدودیت منابع به گزینه‌های داخلی روی آورده‌اند، این پرسش اساسی مطرح می‌شود که معیار تخصیص منابع چیست و آیا

روح الله لک علی‌آبادی، سخنگوی فراکسیون ورزش مجلس در گفت‌وگو با «ایران»:

انضباط مالی نباشد، دستگاه‌های نظارتی ورود می‌کنند

مهری رنجبر/ باشگاه‌های فوتبال در حالی خود را برای آغاز لیگ برتر آماده می‌کنند که به نظر می‌رسد همچنان همان الگوی سابق، یعنی ریخت‌پاش مالی و قراردادهای سنگین، بر تصمیم‌گیری‌هایشان حاکم است؛ گویی شرایط خاص کشور نادیده گرفته شده و برنامه‌ریزی‌ها بدون

توجه به وضعیت کلی و حتی احتمال برگزاری یا عدم برگزاری کامل لیگ انجام می‌شود. شواهد نشان می‌دهد بسیاری از باشگاه‌ها حتی احتمال نیمه‌تمام ماندن لیگ، مشابه فصل گذشته را نیز در محاسبات خود لحاظ نکرده‌اند.

میان نیازهای زیرساختی و پرداخت‌های کلان به بازیکنان اشاره می‌کند و می‌گوید: «در بسیاری از ورزشگاه‌های شهرستان‌ها، برای بهبود وضعیت چمن حتی ۲۰ تا ۱۰ میلیارد تومان هزینه نشده و مردم از تماشای فوتبال محروم مانده‌اند، اما در مقابل، برخی بازیکنان قراردادهایی در حدود ۳۰۰ تا ۴۰۰ میلیارد تومان دریافت می‌کنند. این وضعیت نگران‌کننده است و نشان می‌دهد باید سازوکاری متناسب با شرایط کشور طراحی شود که در آن منافع عمومی نیز لحاظ شود.»

او همچنین تأکید می‌کند که باشگاه‌ها نباید پیامدهای اقتصادی و اجرایی ناشی از شرایط خاص کشور را پایان‌یافته تلقی کنند و می‌گوید: «کشور حدود یک سال است در شرایط جنگ تحمیلی قرار دارد و نباید تصور کرد پیامدهای ناشی از این وضعیت در کوتاه‌مدت پایان می‌یابد. در چنین شرایطی، برنامه‌ریزی برای لیگ برتر (چه با ۱۶ و چه با ۱۸ تیم) نیازمند ساختاری منسجم، مدون و قابل اجراست؛ به‌گونه‌ای که تیم‌ها از آن تخطی نکنند و مسابقات با نظم برگزار شوند.»

سخنگوی فراکسیون ورزش در بخش دیگری از این گفت‌وگو، بر ضرورت اتخاذ سیاست‌های مالی انقباضی تأکید کرده و می‌گوید: «اکثر باشگاه‌ها از مدیریت عمومی استفاده

روح‌الله لک علی‌آبادی، سخنگوی فراکسیون ورزش و جوانان، در گفت‌وگو با «ایران» بر ضرورت بازنگری در رفتار مالی باشگاه‌ها تأکید می‌کند و از برخورد جدی با تخلفات احتمالی خبر می‌دهد. او با اشاره به نظارت‌های در حال انجام می‌گوید: «فراکسیون ورزش در حال بررسی عملکرد باشگاه‌هاست و در گفت‌وگو با اکثر مدیران عامل، فدراسیون و سازمان لیگ تأکید کرده‌ام که هشدارهای ما صرفاً در حد حرف نیست. در جلساتی که با رئیس بازرسی کل کشور داشتیم، بر ورود به قراردادهای و نظارت دقیق‌تر توافقت شد؛ به‌ویژه در شرایط فعلی که کشور با محدودیت‌های خاصی مواجه است و رعایت انضباط مالی در همه حوزه‌ها ضروری به نظر می‌رسد.»

او با اشاره به نابرابری در توزیع منابع مالی در ورزش کشور ادامه می‌دهد: «در حالی که برخی فدراسیون‌ها از کمبود بودجه گلایه دارند، گاهی رقم قرارداد یک بازیکن یک‌برتر معادل بودجه ۱۰ فدراسیون است. درست است که فوتبال و کشتی از محبوبیت بیشتری برخوردارند، اما منابع عمومی باید به‌گونه‌ای تخصیص یابد که سایر حوزه‌ها نیز از آن بهره‌مند شوند؛ از ورزش‌های دانش‌آموزی گرفته تا رشته‌های مختلف و ورزش همگانی که نقش مهمی در سلامت جامعه دارند. بدیهی است در صورت تداوم بی‌انضباطی مالی، دستگاه‌های نظارتی وارد عمل خواهند شد.»

لک‌علی‌آبادی در ادامه با انتقاد از نحوه هزینه‌کرد منابع عمومی در فوتبال، به تفاوت فاحش

احمد رضا براتی، عضو پیشین هیأت‌رئیس فدراسیون فوتبال، در گفت‌وگو با «ایران»:

توسعه فوتبال به تقویت زیرساخت‌ها بستگی دارد

بخش این تصمیم، موضوع تقویم مسابقات است. تجربه فصل گذشته نشان داد که حتی لیگ ۱۶ تیمی نیز به‌موقع به پایان نرسید. حال با افزایش تعداد تیم‌ها به ۱۸، این پرسش مطرح می‌شود که چگونه می‌توان از تداخل مسابقات با جام حذفی، اردوهای تیم ملی و تعهدات بین‌المللی جلوگیری کرد. موفقیت لیگ، وابسته به نظم در تقویم است و هرگز بی‌برنامه‌گی نمی‌تواند به اعتبار فوتبال کشور آسیب وارد کند. عضو پیشین هیأت رئیسه فدراسیون فوتبال در ادامه می‌گوید: «نگرانی مهم‌تر، احتمال افت کیفیت فنی مسابقات لیگ برتر است. افزایش تعداد تیم‌ها نباید به بهای کاهش کیفیت رقابت‌ها تمام شود. در صورتی که زیرساخت‌ها و توان اقتصادی باشگاه‌ها تقویت نشود، به‌جای پیشرفت، شاهد افزایش مشکلات اجرایی و برگزاری بازی‌های کم‌کیفیت خواهیم بود. توسعه پایدار، مستلزم تکیه بر ظرفیت‌های واقعی، مطالعات کارشناسی و برنامه‌ریزی اصولی است، نه صرفاً افزایش تعداد تیم‌ها و بالا بردن هزینه‌های جاری فوتبال باشگاهی در ایران. در غیر این صورت، بی‌تردید در آینده‌ای نه‌چندان دور با چالش‌های متعددی در روند برگزاری مسابقات مواجه خواهیم شد.»

براتی در پایان توضیح می‌دهد: «کارشناسان معتقدند توسعه لیگ برتر صرفاً با بزرگ‌تر کردن جدول مسابقات محقق نمی‌شود. توسعه واقعی از مسیر تقویت زیرساخت‌ها، ارتقای استانداردها، ایجاد منابع مالی پایدار و اتخاذ تصمیمات مبتنی بر پژوهش عبور می‌کند. اکنون باید دید فدراسیون فوتبال چه پاسخ‌هایی برای این پرسش‌های بنیادین دارد؛ پاسخ‌هایی که مسیر آینده لیگ و سرنوشت فوتبال حرفه‌ای ایران را تعیین خواهد کرد.»

گروه ورزشی/ تصمیم فدراسیون فوتبال برای افزایش تعداد تیم‌های لیگ برتر از ۱۶ به ۱۸، اگرچه در ظاهر گامی رو به جلو تلقی می‌شود، اما در عمل پرسش‌های بنیادینی را درباره آینده فوتبال ایران مطرح کرده است. این تغییر صرفاً به معنای افزودن دو نام به جدول مسابقات نیست، بلکه مستلزم رعایت استانداردهای سخت‌گیرانه فنی، مالی و مدیریتی است که بدون برنامه‌ریزی دقیق، تحقق آنها امکان‌پذیر نخواهد بود.

احمد رضا براتی، عضو پیشین هیأت‌رئیس فدراسیون فوتبال، در گفت‌وگو با «ایران» درباره تبعات تصمیم این نهاد برای افزایش تعداد تیم‌های حاضر در فصل جدید توضیح داد: «در حکمرانی حرفه‌ای هر تصمیم کلان باید بر پایه ارزیابی دقیق پیامدها اتخاذ شود. مسأله این نیست که لیگ ۱۸ تیمی بهتر است یا ۱۶ تیمی؛ بلکه پرسش اصلی این است که آیا فوتبال ایران از نظر زیرساخت‌ها، ورزشگاه‌ها، داوری، تقویم مسابقات، منابع مالی و توان مدیریتی باشگاه‌ها آمادگی پذیرش چنین تغییری را دارد یا خیر.»

وی در ادامه افزود: «افزایش تعداد تیم‌ها، به‌طور طبیعی موجب افزایش شمار مسابقات، هزینه‌های اجرایی، سفرها و فشار مضاعف بر داوران خواهد شد. این در حالی است که بسیاری از باشگاه‌ها همچنان با محدودیت‌های مالی و کمبود امکانات اولیه مواجه‌اند و بخشی از منابع آنها نیز از اعتبارات عمومی تأمین می‌شود. بنابراین، هر تصمیمی که بار مالی جدیدی ایجاد کند، باید از منظر منافع عمومی و کارآمدی، قابل دفاع باشد؛ به‌ویژه در شرایط کنونی که هر ریبال باید به‌درستی و در جای مناسب هزینه شود.»

این کارشناس مدیریت ورزشی همچنین با اشاره به چالش‌های تقویم مسابقات ادامه داد: «عجیب‌ترین